Temps Ordinari - Vint-i-sisè diumenge

Per DavidG el dl., 22/09/2025 - 10:15

Am 6,1a.4-7
1Tim 6, 11-16
Lc 16, 19-31

Arrel d'una cimera sobre el canvi climàtic, es va fer viral una vinyeta de còmic on apareixien els negociadors discutint-se sobre les mesures a prendre, mentre el nivell de l'aigua del mar era a punt d'ofegar-los.

La manca de sensibilitat pel context immediat i la manca de perspectiva global que expressava el ninotaire fa pensar en la història que ens porta avui l'Evangeli. *Un home ric cada dia celebrava festes esplèndides, amb un vestit de porpra i de lli finíssim. A les portes de casa seva, un pobre que es deia Llàtzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres.*

Podríem pensar en tantes altres situacions que, vistes amb una certa perspectiva, ens resultarien escandaloses, si no fos perquè ens hi hem anat acostumant. Sols aturant-nos, mirant-ho amb els ulls de Déu, ens escandalitzaria veure que situacions paradoxals s'estan donant simultàniament, una al costat de l'altre sense que això sembli inquietar ningú aparentment.

Quan en un transport públic tothom està tan capficat en el seu mòbil, que és incapaç de reconèixer que algú amb dificultats físiques no troba lloc on seure. Quan es llencen tones i tones de menjar als nostres contenidors, mentre una quarta part de la població a casa nostra viu sota el llindar de la pobresa. Quan dos països en guerra son incapaços d'aturar l'escalada de violència malgrat els morts pels efectes colaterals superen els militars.

Sols demanant i acollint la gràcia de poder considerar les coses des del cor de Déu, es remouen les nostres entranyes per a fer-nos prou conscients i mobilitzar-nos personalment i col·lectiva per a canviar les coses. Aquest no és el món que Déu somnia, aquests no són els efectes de l'aliança que vol mantenir amb nosaltres. El manament del Sant Sopar d'estimar-nos, com ell ens va estimar, sembla un horitzó llunyà.

La deshumanització en que ha caigut el ric a causa de l'opulència, fa que sigui insensible per escoltar, atendre, compadir-se d'aquell que és a les portes de casa seva, pendent de les molles que queien de la taula del ric. L'estat pseudo-hipnòtic en el que viu cada dia fa que, fins i tot, Jesús que explica la paràbola, ignori el seu nom, com si no hagués perdut ja en vida la presència davant Déu i davant sí mateix. .

En la paràbola, sols la mort faria desvetllar l'home ric i adonar-se del seu pecat d'omissió en contrast amb les preferències del Creador per aquells que en gaudeixen menys del seu obsequi. Llàtzer és el qui viu finalment acollit en el sí d'Abraham, pare de tots els creients. L'home ric se n'adona d'on l'ha dut ignorar el pobre i, malgrat tot, encara no és capaç d'establir un vincle de proximitat amb Llàtzer. Tot i veure'ls tots dos, s'adreça a Abraham i, de nou, torna a menystenir Llàtzer utilitzant-lo de noi dels encàrrecs perquè li humitegi els llavis o perquè vagi a advertir als seus germans que no vagin a parar a aquest lloc de turments.

La mort, però, té un caire definitiu. La fossa entre uns i altres és immensa. No és possible alleugerir els sofriments de qui ja li van tocar béns de tota mena. El temps és oportunitat, i aquest ja s'ha acabat.

Per altra banda, els advertiments estan ja donats en la Paraula de Déu. Tan sols cal escoltar-la per deixar-se prendre per la sensibilitat de qui és tot Amor, i afegir-se a la seva dinàmica en vida.

Fotografia: Mercè Parés

ETIQUETES
INSENSIBILITAT TEMPS PARAULA DE DÉU